

Minneord: Inger-Marie Eieland

TEKST

Turid Vogt Grinde

PUBLISERT 1. februar 2006

Inger-Marie Eie-, født Aursand, døde 27. september 2005, 82 år gammel.

Inger-Marie var med eksamen i 1949 blant de tidlige cand.psycholene. Det var viktig å ha et nettverk å støtte seg til, og Inger-Marie var sentral i en gruppe kolleger som har holdt sammen helt til i dag. Hun begynte innen arbeidspsykologi, først som yrkesveileder i Fredrikstad, så som vitenskapelig assistent ved Universitetet i Oslo og videre til Norges tekniske høgskole (nå NTNU) med egne forskningsprosjekter om personlighet, yrkesvalg og rekruttering til ulike studier. Fra 1959 var hun i Arbeidsdirektoratet med oppgaver knyttet til arbeidspsykologi og yrkesrettledning og opptatt av å legge forholdene til rette og stimulere virksomheten. Hun avanserte og ble i 1977 underdirektør med ansvar for å utvikle en landsdekkende arbeidspsykologisk tjeneste, men trakk seg i 1982 på grunn av sykdom.

I 1973 vedtok Stortinget «Lov om godkjenning mv. av psykologer». Etter at loven trådte i kraft, ville ingen kunne bruke tittel som psykolog uten offentlig godkjenning, og som psykolog ble en «definert ut av kvakksalverloven» og fikk adgang til å ta syke i kur. Et Psykologråd skulle gi Sosialdepartementet råd om godkjenninger og avgrensninger ved bruk av tittelen og foreslag til retningslinjer for virksomheten. Dette måtte gjøres før loven i sin helhet kunne tre i kraft. Kongen oppnevnte et bredt sammensatt Psykologråd med Inger-Marie som formann (1973–77). Hennes integritet og saklighet

var viktig ved arbeidet med hvem som kunne godkjennes som psykologer ved iverksetting av loven (1974), og ved utforming av rammer for virksomheten.

Inger-Marie fikk på slutten av 60-tallet påvist en kronisk bindevevssykdom som hos henne særlig rammet lungene, og som etter hvert begrenset hennes aktivitet. Fra 1982 hadde hun invalidepensjon. Hun klagde ikke, men var stadig våkent interessert i hva som foregikk, både faglig, på samfunnsplan og i den nære krets med familie og venner. Med sitt klare hode og sin sans for systematikk førte hun loggbok og ga legene tilbakemeldinger om effekten av ulike medisiner, og hun styrte i stor grad selv innleggelsene på sykehus når det ble kritisk – dessverre oftere etter hvert.

Det var et alvorlig slag for henne da ektefellen, Odleiv, døde i 1983. Men hun hadde stor glede og støtte av sønnen Ivar og øvrig familie – ikke minst barnebarna. Den siste tiden var hun trett og mente selv at hun hadde levd lenge «på overtid».

Inger-Marie gjorde en viktig innsats i utviklingen av psykologenes yrkesmuligheter. Men vi er også mange som savner henne personlig og tenker med glede tilbake på hva hun har betydd for oss. Hun var et helstøpt og klokt menneske med stor evne til trofaste vennskap.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 43, nummer 2, 2006, side 161

TEKST

Turid Vogt Grinde